

Cuprins

Capra cu trei iezi	7
Ursul păcălit de vulpe	10
Fata babei și fata moșneagului.	12
Punguța cu doi bani.	14
Broasca țestoasă cea fermecată.	17
Sarea în bucate.	20
Povestea unui om leneș.	22
Povestea porcului.	24
Fata săracului cea isteasă.	27
Cinci pâini.	30
Prostia omenească.	32
Rodul tainic.	34
Povestea lui Harap-Alb.	37
Prâslea cel voinic și merele de aur.	40
Doi feți cu stea în frunte.	43
Ileana Sânziana.	48
Palatul de cleștar.	51
Greuceanu.	56

Palatul de cleștar

Adaptare după Barbu Ștefănescu-Delavrancea

Pe la începutul vremurilor, pe când împărații fie mureau de buzdugan, fie trăiau de-i uita lumea, pe atunci se pare că domnea un împărat cu stema ruptă din soare, în cel mai frumos palat de cleștar, și împărătea peste cel mai înțelept și mai viteaz popor.

Într-o bună zi, împăratul văzu că stema din cununa sa se umflă și crește cât oul de găscă, chiar și mai mare. Înfricoșat, împăratul se luptă cu namila de diamant, dar piatra îl birui și împăratul se puse pe un plâns de țî se rupea inima.

Toți cei ai curții împărătești, împreună cu ficele împăratului, încercară să-l mângâie și să-l liniștească, iar cel mai apropiat dintre sfătuitori îi grăi așa:

— Împărate, locuiești într-un palat de cleștar, înconjurat de toate bogățiile, ai trei fete ca niște zâne, iar supușii tăi te iubesc ca pe nimeni altul. După atâta noroc, Măria Ta, ce-i fi având de plângi?

Împăratul, curmându-și plânsul, cercetă stema împărătească și văzu că nu e nici mai mare, nici mai mică de cum trebuie să fie și se potoli.

Apoi făcu semn tuturor să plece și-o opri doar pe sora lui cea mare și înțeleaptă, căreia îi spuse:

— Surioară, pe mine m-a ajuns bătrânețea cea grea, iar stema îmi pare câteodată mare și mă apasă până ce mă culcă la pământ. Semn e că de nu fac ceva să găsesc un urmaș al acestui tron, întregul nostru neam va cădea. Ia aceste chei și coboară sub talpa de răsărit a palatului de cleștar pentru a afla cuvântul și povața

Înțelepciunii asupra stemei împărătești.

Doi feți cu stea în frunte

Adaptare după Ioan Slavici

A fost odată ca niciodată un păstor care avea trei fete: Ana, Stana și Lăptița. Cele trei erau mai frumoase decât stelele și luna de pe cer, iar dintre toate, cea mai frumoasă era chiar mezina, Lăptița.

Într-o zi cele trei surori se duseră la pădure să culeagă căpșuni și pe când culegeau mai cu sârg auziră sunet de copite și trâmbițe: feciorul împăratului ieșise la vânătoare însoțit de toți voinicii de la palat. Văzând fetele așa falnică ceată de flăcăi, grăiră astfel:

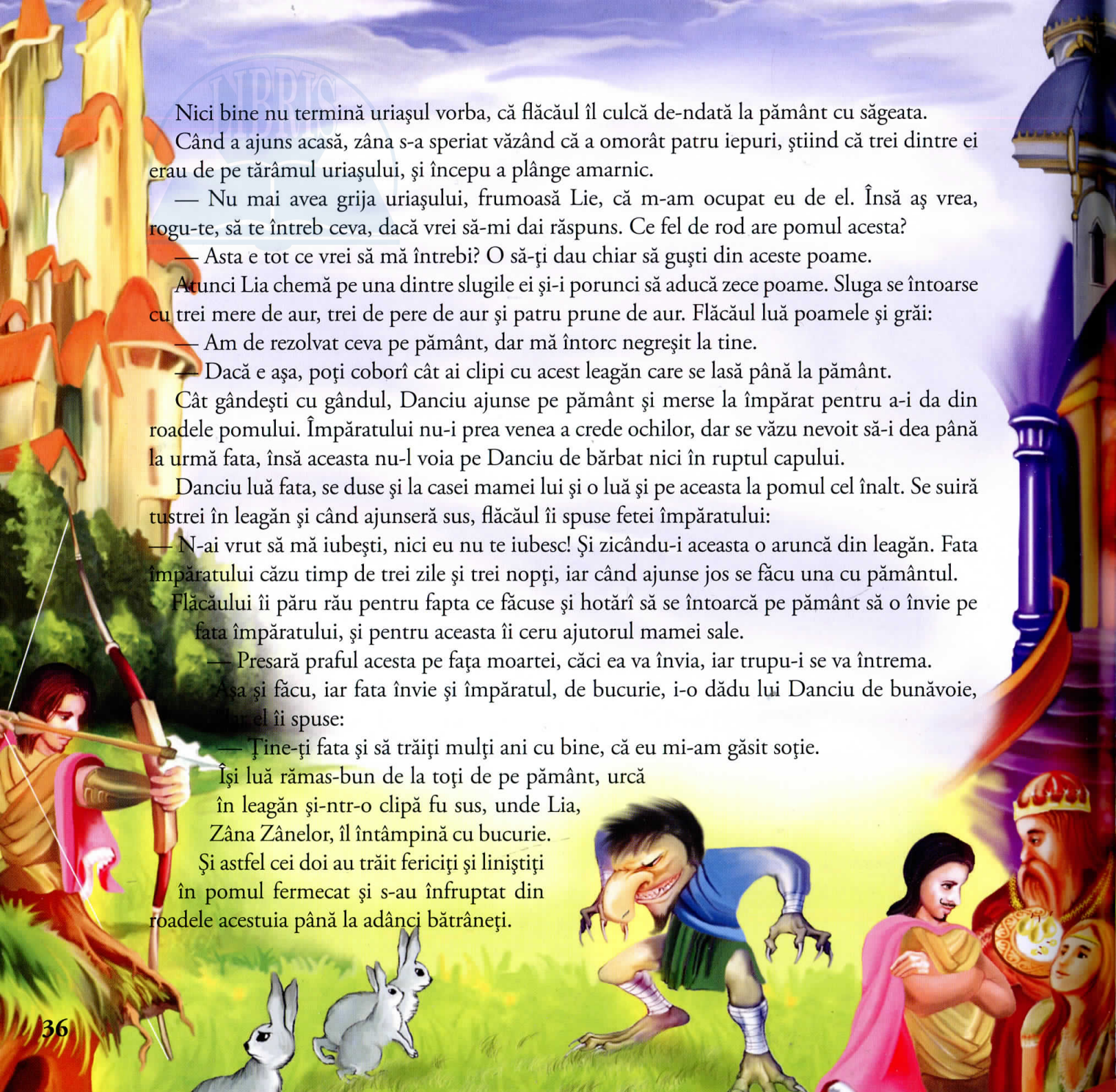
— Dacă feciorul împăratului m-ar lua pe mine de nevestă, spuse Ana, i-aș frământa o pâine din care mâncând ar rămâne tânăr și voinic pentru totdeauna.

— Dacă m-ar lua pe mine, spuse Stana la rândul ei, i-aș coase o cămașă pe care îmbrăcând-o ar putea lupta cu zmeii și balaurii fără să fie rănit de sabie sau săgeată.

— Iar eu, grăi în cele din urmă Lăptița, i-aș face doi feți frumoși cu părul de aur și stea în frunte.

Ascultând feciorii vorbele fetelor, de îndată le suiră pe cai – feciorul împăratului pe Lăptița, iar doi dintre flăcăii ce-l însoțeau pe celelalte două surori – și se duseră la palat să pregătească nunțile, apoi petrecură și se veseliră timp de trei zile și trei nopți.

Nici bine nu termină uriașul vorba, că flăcăul îl culcă de-ndată la pământ cu săgeata. Când a ajuns acasă, zâna s-a speriat văzând că a omorât patru iepuri, știind că trei dintre ei erau de pe tărâmul uriașului, și începu a plânge amarnic.

— Nu mai avea grija uriașului, frumoasă Lie, că m-am ocupat eu de el. Însă aș vrea, rogu-te, să te întreb ceva, dacă vrei să-mi dai răspuns. Ce fel de rod are pomul acesta?

— Asta e tot ce vrei să mă întrebi? O să-ți dau chiar să guști din aceste poame.

Atunci Lia chemă pe una dintre slugile ei și-i porunci să aducă zece poame. Sluga se întoarse cu trei mere de aur, trei de pere de aur și patru prune de aur. Flăcăul luă poamele și grăi:

— Am de rezolvat ceva pe pământ, dar mă întorc negreșit la tine.

— Dacă e așa, poți coborî cât ai clipi cu acest leagăn care se lasă până la pământ.

Cât gândești cu gândul, Danciu ajunsese pe pământ și merse la împărat pentru a-i da din roadele pomului. Împăratului nu-i prea venea a crede ochilor, dar se văzu nevoit să-i dea până la urmă fata, însă aceasta nu-l voia pe Danciu de bărbat nici în ruptul capului.

Danciu luă fata, se duse și la casei mamei lui și o luă și pe aceasta la pomul cel înalt. Se suiră tustrei în leagăn și când ajunseră sus, flăcăul îi spuse fetei împăratului:

— N-ai vrut să mă iubești, nici eu nu te iubesc! Și zicându-i aceasta o aruncă din leagăn. Fata împăratului căzu timp de trei zile și trei nopți, iar când ajunse jos se făcu una cu pământul.

Flăcăului îi păru rău pentru fapta ce făcuse și hotărî să se întoarcă pe pământ să o învie pe fata împăratului, și pentru aceasta îi ceru ajutorul mamei sale.

— Presară praful acesta pe fața moartei, căci ea va învia, iar trupu-i se va întrema.

Așa și făcu, iar fata învie și împăratul, de bucurie, i-o dădu lui Danciu de bunăvoie, iar el îi spuse:

— Ține-ți fata și să trăiți mulți ani cu bine, că eu mi-am găsit soție.

Își luă rămas-bun de la toți de pe pământ, urcă

în leagăn și-ntr-o clipă fu sus, unde Lia,

Zâna Zânelor, îl întâmpină cu bucurie.

Și astfel cei doi au trăit fericiți și liniștiți în pomul fermecat și s-au înfruptat din roadele acestuia până la adânci bătrâneți.